

„Hvad er dog dette for noget, Jytte? Da jeg forleden spurgte dig, svarede du jo helt anderledes.“

„Jeg vidste det ikke dengang. Men nu veed jeg det. Med fuldkommen Sikkerhed veed jeg, at jeg ikke holder nok af ham og aldrig vil komme til det. — Du maa faa ham til at rejse, Mor. Naar d u siger det til ham, saa tror han det.“

Hun havde løftet Hovedet og slaaet Armene om Moderens Hals som en druknende.

„Saa er det altsaa alligevel ham — den anden, du holder af?“

Jytte tav hertil. Hun ønskede, at Moderen skulde tro det. Og forresten var hun saa fortumlet af Nattens Tanker, at hun i Øjeblikket ikke selv vidste, om Bekendtskabet med Hr. v. Auen ikke virkelig havde nogen Skyld.

„Hvad skal der dog blive af dig, Jytte?“

„Tror du ikke, jeg tidt har spurgt mig selv om det? Men saadan er jeg nu engang, og jeg bliver aldrig anderledes.“

„Og dersom du nu alligevel tog fejl af dine Følelser for Dihmer? Og dersom det saa, naar det gaar op for dig, er blevet for silde. Hvad saa?“

Jytte laa en Tid uden at svare.

„Saa vilde det alligevel være bedst, som det nu er,“ sagde hun. „Baade for ham og for mig. — Og vi trækker saa heller ingen andre med ned i Ulykken.“

„Aa, Jytte — som du dog snakker! Der er jo ikke sund Mening i, hvad du siger. Jeg tror slet ikke paa, at du ikke